

IN DE SCHIJNWERPER

Elly ten Hoope:

'Werken met kleding vond ik het allerleukst'

Elly ten Hoope (63) woont op Groene Jagerstraat 9. Ze heeft diverse banen in de kleding en de zorg gehad. Bijzonder is haar voorliefde voor Afrika.

Westzaan

Hier woon ik sinds 2007. In 1979 zijn mijn man Harry en ik hier vlak om de hoek, op Overtoom 92 komen wonen. Een heerlijk authentiek huis onder aan de dijk. Onze zoons Arjen (37) en Jelle (35) zijn daar opgegroeid. Toen zij de deur uitgingen wilde ik een huis zonder onderhoud, en het liefst in de oude kern van Westzaan. En kijk nu hoe die vernieuwde straat met die mooie lantaarns geworden is. Ik ben weer helemaal verliefd op Westzaan. Wel jammer alleen dat er voor alleenstaanden niet veel te doen is.

Spijbelen

Ik ben geboren op de Oostzijde in Zaandam. Op huishoudschool Sancta Maria in Zaandam heb ik veel gespijbeld. Maar uiteindelijk was ik het die het meest met haar opleiding heeft gedaan. Ik was helemaal van de kleding ontwerpen, ben coupeuse geworden en heb in kledingwinkels gewerkt. Altijd creatief. Nadat ik Harry had ontmoet heb ik op het hoofdkantoor van Ahold gewerkt als administratieve medewerkster. Toen we kinderen kregen ben ik gestopt, maar kinderkleding ben ik blijven maken en verkopen.

Vrijwilligerswerk

Toen Arjen en Jelle naar de peuterspeelzaal gingen wilde ik iets nuttigs voor de maatschappij doen en ben vrijwilligster in De Kwaker geworden. Op een dag ging een betaalde kracht met vrouwen naar het bos, terwijl ik op kantoor de administratie zat te doen. Opeens ging er een knop bij me om. Ik ben toen bij Kuin Sport en Sauna op Zaandijk gaan werken, en tevens bij kledingzaak François Pierre op de Zuiddijk in Zaandam. Ja, kleding, de winkel mooi maken, lekker creatief bezigzijn, uiteindelijk vond ik dat het allerleukste om te doen. Het waren mijn eerste baantjes nadat de kinderen naar kleuterschooltje gingen. En heel afwisselend. Ik werkte onder schooltijd en 's avonds, zodat de kinderen niet naar een opvang hoefden. Op mijn zesendertigste zijn Harry en ik uit elkaar gegaan.

Emotie

Het emotioneert mij nog steeds als ik aan die tijd terugdenk. Ik ga nu heel anders met dingen om dan toen. Maar je bent jong en ik moest nog heel veel leren. Wat kende je jezelf toen helemaal? Ik vind het jammer voor de kinderen hoe dat toen gegaan is. Zij waren acht en negen. Maar ze zijn tot Harry's dood tien jaar geleden heel liefdevol met hun vader omgegaan. Ze zitten goed in hun vel en staan krachtig in het leven. Ik vind het echt jammer dat ik de ontwikkeling van Arjen en Jelle nu niet meer met hun vader kan delen.

Doktersassistente

Maar goed, na de scheiding moest ik weer fulltime gaan werken. Dat werden de Bijenkorf, een kledingzaak in de Leidsestraat en later ook weer een in Zaandam. Tien jaar geleden ging het slecht in die zaken en daarbij zag ik mezelf ook geen 67 in de kleding worden. Het is onvoorstelbaar wat vaste klanten in een winkel je allemaal vertellen: echt hun hele hebben en houwen. Op mijn tweeënvijftigste heb ik me om laten scholen tot doktersassistente. Werk je toch weer met mensen. Een studie van drie jaar heb ik in een jaar gedaan. Was wel heel pittig, ja. Toen ik klaar was werd ik uit dertig dames uitgekozen om op de Overtoom in Amsterdam aan de slag te gaan. Ik zag daar veel psychische ellende: tweeverdieners met kleine kindertjes en burn-outklachten. Jongens, je hebt maar een leven, dacht ik. Waarom jezelf dood werken om in een mooi huis te kunnen wonen? Om voldoende uren te maken ben ik tevens hier in Zaandam bij Salt gaan werken. Twintig mensen op een ochtend prikken met twee zware koffers in en uit je auto laden vergde heel wat van me. Voor ik het in de gaten had bleken mijn handen en polsen totaal versleten door al het werk dat ik in de loop der jaren had gedaan. Ik heb nog een jaar met pijn in mijn handen doorgewerkt. Toen het echt niet meer ging moest ik wel stoppen. Echt heel jammer, ja. Het eerste jaar dat ik met die artrose thuis zat was vreselijk.

Afrika

Mijn zoon Jelle is projectbegeleider van windmolenparken op zee. Hij woont met zijn vriendin op een vrachtschip bij Schellingwoude. Arjen woont al tien jaar in Mozambique. Aanvankelijk organiseerde hij Ocean Safari's, zodat toeristen met hem dolfinen en walvissen konden spotten. Later verkocht hij surfboards en verhuurde hij accommodaties aan zee. Toen ik zeven jaar geleden drie maanden bij hem was werd dat een ommezwaai in mijn leven. Zijn omgeving is twee keer getroffen door een cycloon. Ik heb hier geld ingezameld, zodat Arjen daar nieuwe huisjes kon bouwen met alles erop en eraan. Ik ben erachter gekomen dat je eigenlijk met veel minder toe kunt om gelukkig te kunnen zijn. Vandaag stort je huisje in en morgen help je elkaar weer. En met een lach. Heel bijzonder. Ik heb daar met Nederlandse vrienden van Arjen voor 600 kinderen eten staan koken. Uiteindelijk kwamen daar 900 kinderen op af. En als je dan ziet dat schoolkinderen hun uniform aan straatkinderen geven om ook voor

Nieuwe huisjes laten bouwen

eten in aanmerking te kunnen komen, dan doet je dat heel veel. Of dat ze eten voor hun zwangere moeder mee wilden nemen. Ik ben er nu zeven keer geweest en denk dan bij thuiskomst steeds: waar zijn we hier eigenlijk mee bezig? Ik leef nu veel dichterbij mezelf en hoef ook niet meer zo nodig te presteren. Ik heb in Afrika een tas ontworpen en door anderen laten fabriceren. Arjen verkocht die. Alles ten behoeve van die straatkinderen. Voel je je toch weer even nuttig. Als corona het toelaat wil ik graag weer terug. De afgelopen twee jaar heb ik veel gewandeld en gefietst.

Belangrijk

Hele basic dingen. Mijn grootste rijkdom is altijd al een gevulde koelkast geweest. Ik was nooit een vrouw van veel geld verdienen. Wel van samen kunnen eten en drinken. Contact met elkaar hebben vind ik ontzettend belangrijk. Nu ik niet meer werk geniet ik daar nog meer van. Je kunt voor iedereen tijd maken, en er echt voor iemand zijn. Vroeger moest je dat er maar een beetje tussen proppen. Met vriendinnen ga ik graag eerst een eind wandelen en daarna heerlijk voor ze kokkerellen. Ik heb heel diverse vriendinnen. Individueel, maar ook een vriendinnenclubje van vier, die ik al vanaf mijn twaalfde van school ken. Twee van hen ken ik zelfs al vanaf de kleuterschool.

Marijke van der Pol